
Minneord

OSS IMELLOM

LINN BEATE SKOGHOLT

MARIUS JOHANSEN

Katrine (21.11.1977 – 18.11. 2007) ble født i Harstad. Hun begynte på medisinstudiet i Tromsø i 1999. Etter ett år tok hun et friår for å følge sin kjære Stian til Oslo der han fullførte politiskolen. Der blomstret kjærligheten, og da hun kom nordover igjen, var Sebastian på vei.

På fjerde året ble Katrine gravid på nytt. Dette ble et annerledes svangerskap. På slutten slet Katrine med hodepine og kvalme. Bare noen dager etter at Mia ble født 15. desember 2004, ble det oppdaget hjernetumor hos Katrine. Operasjonen gikk bra, og histologiske undersøkelser viste at hun var rammet av anaplastisk ependymom. Hun kom seg raskt etter operasjonen og avsluttet femteåret som planlagt. Utpå høsten kom imidlertid en ny, tung melding. Kontroll viste residiv av hjernetumoren, og en ny operasjon var nødvendig; denne gangen med medfølgende stråleterapi. Dette ble såpass tøft at Katrine måtte ta pause fra studiene.

Hun startet i nytt kull i august 2006. Optimistisk og med stort pågangsmot. Men nok en gang kom det en ny sjokkmelding utpå høsten. Dette ble starten på flere lange sykehusopphold med mange komplikasjoner og residiv. Til tross for dette og på nærmest mirakuløst vis klarte hun alltid å komme seg på beina igjen. Hun klarte å følge med på såpass mye undervisning at hun kunne gå opp til eksamen våren 2007. Dessverre holdt det ikke til bestått.

Uansett valgte hun og Stian å reise sørover til Stians hjemplass nær Lillestrøm. Planen var at hun skulle komme tilbake til høsten for å ta opp eksamen, og etter dette starte på turnustjeneste ved Akershus universitetssykehus. Dessverre fikk Katrine på nytt residiv. Denne gangen var det spredning som gjorde at det ikke lenger var mulig å operere.

Det ble en ny tilværelse der håpet ikke lenger var drivkraften. Katrine ble stadig dårligere. Men hun trosset dette. 4. oktober 2007 fikk hun ja fra sin elskede Stian som hvit brud i Lørenskog kirke. Et helt spesielt bryllup der alle visste hva som var uunngåelig og som snart ville skje. Etter dette gikk det bare sju uker til Katrine sovnet stille inn på Hospice Lovisenberg med sin ektemann Stian ved sin side. Fem dager senere ble hun gravlagt i Lørenskog kirke.

Katrines empati traff alle hun ble kjent med. Hun var en person man raskt ble glad i og satte pris på. Til tross for alt hun slet med, klarte hun likevel å bry seg om hvordan andre hadde det. Dette ville ha gjort henne til en spesielt god lege. Dette viste hun gang på gang under studiene, med unik pasientkontakt.

Våre tanker går til Stian, Sebastian (5 år), Mia (3 år), Katrines mor, far, bror og hennes svigerforeldre.

Hvil i fred.

Publisert: 28. februar 2008. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2025. Lastet ned fra tidsskriftet.no 21. desember 2025.